

Arrest

**nr. 194 764 van 9 november 2017
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN OVERDIJN, die *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraanse nationaliteit, bent u etnisch Fars, en bent u afkomstig uit Rasht, Iran. Op tweejarige leeftijd verhuisde u naar Tonekabon. Op 14 bahman 1378 (3 februari 2000) huwde u met S. A. M. (...), met wie u een zoon heeft van dertien jaar oud, A. (...). U werkte in de juwelierszaak van uw vader in Tonekabon. In de winkel raakte u aan de praat met S. F. (...), die u informatie gaf over het Zoroastrisme. U ging zich meer en meer verdiepen in deze religie en sinds het jaar 1390 (2011/2012) beschouwde u zichzelf als bekeerd. In de winkel van uw vader deelde u kaartjes uit met citaten om mensen aan het denken te zetten, en wanneer ze u hierover aanspraken, ging u met

hen in gesprek over het Zoroastrisme. Aan het einde van 1393, net voor nieuwjaar (maart 2015) kwam de Ettela'at naar de winkel en werd u gearresteerd. U zat enkele dagen vast, tot uw vader ervoor kon zorgen dat u werd vrijgelaten. Daarna deelde u in de winkel geen kaartjes meer uit. Vanaf het begin van 1394 (maart 2015) huurde u samen met S. (...) en enkele anderen een woning waar u kon samenkomen om over uw geloof te spreken, u ging daar elke donderdag naartoe, de anderen kwamen ook soms op andere dagen samen. Aan het einde van de maand tir 1394 (juli 2015), terwijl u voor uw werk in Teheran verbleef, vielen de inlichtingendiensten binnen in het gebouw dat jullie huurden. Sa. (...), een student van uw geloofsgroep, werd gearresteerd. S. (...) lichtte u in, en u keerde niet meer terug naar huis. Op 8 shahrivar 1394 (30 augustus 2015) vertrok u met de hulp van een smokkelaar naar Turkije. U verbleef een tijdje in Turkije en reisde vervolgens met de wagen naar Oostenrijk en verder tot in België. U vroeg op 28 september 2015 asiel aan. In juni 2016 zijn mensen uw huis binnengevallen en raakte uw zoon gewond, sindsdien verblijven uw echtgenote en zoon in Karaj. In België heeft u contact gezocht met de Zoroaster-gemeenschap, enkele malen dr. Khazai ontmoet en aan een sedreh pushti-ceremonie deelgenomen. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw shenasnameh, rijbewijs, legerkaart, melikaart, identiteitsbewijzen van de winkel, kopies van de shenasnameh van uw echtgenote en zoon, foto's van uw zoon na zijn operatie en een kopie van een medisch document aangaande de procedure die hij onderging, een brief van dr. Khazai waarin hij bevestigt dat u lid bent van de zoroaster-gemeenschap in België, foto's van uw sedreh pushti-ceremonie, en het boek 'The Gathas, the sublime book of Zarathustra'.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

Volgens uw verklaringen heeft u zich sinds het jaar 1390 (2011/2012) bekeerd tot het Zoroastrisme (CGVS I, p. 3), wordt u hierdoor gezocht door de autoriteiten (CGVS I, p. 14-15) en vreest u vervolging omwille van uw bekering in het geval van terugkeer naar Iran (CGVS, p. 19). Er dient echter te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag niet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst wordt opgemerkt dat uw asielaanvraag enkele incoherente en tegenstrijdige elementen bevat. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 05.02.2016): "Ik was een jaar geleden ongeveer gearresteerd door Ettela'at. De laatste maanden werd ik telefonisch bedreigd door Ettela'at." (DVZ vragenlijst, vraag 5). Tijdens uw gehoren op het Commissariaat-generaal repte u met geen woord over deze telefonische bedreigingen, u verklaarde dat u in de vier of vijf maanden tussen uw arrestatie voor nieuwjaar 1393/1394 (maart 2015) en de inval in de woning die u met uw geloofsgenoten huurde niets hoorde van de Ettela'at (CGVS II, p. 8). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, verklaarde u dat u vóór uw arrestatie was bedreigd, omdat u bekend was in uw stad (CGVS II, p. 8). Gewezen op het feit dat dat u had verklaard dat u ná uw arrestatie telefonisch was bedreigd, in de laatste maanden voor uw vertrek, zei u dat u niet wist hoe het vertaald was (CGVS, p. 9). Dit kan echter geenszins als afdoende verklaring gelden, te meer daar u vervolgens verklaarde met niemand over die telefoontjes te hebben gesproken omdat u niemand ongerust wilde maken (CGVS, p. 9), hetgeen opnieuw tegenstrijdig is met uw verklaringen bij DVZ, waar u zei dat u met uw broer over de telefonische bedreigingen sprak (DVZ vragenlijst, vraag 5). Bovendien maakte u bij DVZ geen enkele melding van de inval die zou zijn gebeurd in het huis dat u met uw geloofsgenoten huurde. Hiermee geconfronteerd, verklaarde u eerst dat de vraag u nooit gesteld werd, en dat u de kans niet had gekregen om het te vertellen (CGVS II, p. 9). Het gaat hier echter om een kernelement van uw asielaanvraag en de onmiddellijke aanleiding voor uw vertrek uit Iran. Hiervan mag dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u het zelfs bij een kort gesprek zou vermelden, eens te meer aangezien uit het verslag van uw gesprek bij DVZ blijkt dat u meerdere vragen gesteld werden en u wel de kans zag om te vertellen dat agenten na uw vertrek bij uw ouders thuis kwamen en uw zoon tegenhielden op weg naar school (DVZ vragenlijst, vraag 5). Er kan dus bezwaarlijk zonder meer gesteld worden dat u de kans niet kreeg om te vertellen. Voorts dient te worden gewezen op het opmerkelijke feit dat de Ettela'at zouden zijn binnengevallen in de woning die u met uw geloofsgenoten huurde, op een moment dat maar één persoon, Sa. (...), aanwezig was (CGVS I, p. 14). Dit terwijl u verklaarde dat de autoriteiten het huis zeker al een tijd in de gaten hielden (CGVS, p. 15), en u elke donderdag allemaal samenkwam in die woning (CGVS I, p. 12, CGVS II, p. 7). Gevraagd waarom de autoriteiten zouden binnenvallen als er maar één persoon aanwezig was, verklaarde u plots dat het kon zijn dat er ook anderen aanwezig waren, dat u het niet precies wist (CGVS II, p. 7). Het is in dit kader eveneens vreemd dat u zich niet schijnt te interesseren in het lot van uw vrienden en geloofsgenoten. Hiernaar gevraagd, verklaarde u dat u uw familie niet in gevaar wilde brengen (CGVS I, p. 15), dat alle communicatie met uw geloofsgenoten was afgebroken en u niets kon doen (CGVS II, p. 7). Nochtans slaagde uw vrouw er wel in te weten te komen waar S. (...) en zijn gezin zich bevonden, maar u vroeg haar niet hoe ze dat wist (CGVS II, p. 7-8). Ook heeft u sinds uw komst

naar België geen enkele poging ondernomen om S. (...) in Canada te contacteren (CGVS, p. 8). Door het geheel van bovenstaande elementen komt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten ernstig op de helling te staan.

Bovendien kan er ook sterk getwijfeld worden aan de door u beweerde bekering tot het Zoroastrisme. Hoewel u erin slaagde op bepaalde kennisvragen omtrent het Zoroastrisme te antwoorden, heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u ook daadwerkelijk bekeerd bent. Hierbij dient te worden aangestipt dat u niet alleen in Iran zeer beperkt actief zou zijn geweest in de eerste vier jaar na uw bekering – u deelde kaartjes uit met citaten en ging discussies aan in de winkel over uw geloof, maar woonde geen bijeenkomsten bij (CGVS I, p. 13) – maar dat u ook hier in België bijzonder weinig activiteiten onderneemt om uw geloof te belijden. U verklaarde tijdens uw eerste gehoor dat u tweeëneenhalve maand eerder naar een bijeenkomst was geweest in Brugge, en dat u wachtte op telefoon om naar een bijeenkomst in Parijs te gaan, maar ook dat u uit bezorgdheid

was gestopt met naar de bijeenkomsten te gaan (CGVS I, p. 7). Tijdens het tweede gehoor, anderhalve maand later, verklaarde u dat u wel een paar keer bij dokter Khazai van de Zoroaster-gemeenschap in Brussel was geweest, de laatste keer een jaar eerder, en dat u afsprak met uw vriend A. A. (...), maar dat er niet veel bijeenkomsten worden georganiseerd. Naar een bijeenkomst in Parijs ging u niet, en ook op een bijeenkomst in Brugge was u afwezig (CGVS II, p. 10). Hierdoor kan ernstig getwijfeld worden aan de oprechtheid van uw bekering. Van iemand die zijn land ontvlucht is omdat hij er zijn religie niet vrijuit kan beleven, zoals bij u het geval was, kan verwacht worden dat hij, van zodra hij zich in een land bevindt waar er vrijheid van religie bestaat, zoals België, hij volop gebruik maakt van de vele mogelijkheden tot beleving van zijn religie. U doet dit geenszins. De reden die u opgaf om niet naar bijeenkomsten van de Zoroaster-gemeenschap in België te gaan, met name dat het asielen centrum waar u verblijft (Langemark-Poelkapelle) aan het einde van de wereld is (CGVS, p. 10), volstaat niet. Vanuit uw centrum duurt het met het openbaar vervoer immers minder dan tweeëneenhalf uur om Brussel te bereiken en slechts een uur om Brugge te bereiken. Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat dit een onoverkomelijke afstand betreft om bijeenkomsten bij te wonen. Overigens blijkt uit de Facebookpagina van de Zoroaster-gemeenschap dat er op zeer regelmatige basis de mogelijkheid wordt gegeven om bijeenkomsten te volgen via het onlineprogramma 'zoom'. Ook hiervan maakte u geen enkele melding toen u gevraagd werd op welke manier u in België uw geloof belijdt (CGVS II, p. 10). Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat er ernstige vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de oprechtheid en ernst van uw bekering. Bijkomend wordt opgemerkt dat u op geen enkele manier heeft aangetoond dat het mogelijk zou zijn voor de Iraanse autoriteiten om op de hoogte te zijn van uw bekering of uw interesse in het Zoroastrisme.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaring niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Van de foto's van uw sedreh pushticeremonie kan niet vastgesteld worden waar of onder welke omstandigheden ze werden genomen. Bovendien, zelfs indien u heeft deelgenomen aan een dergelijke ceremonie, vormt dit op zich geen bewijs voor een oprechte bekering. Ook de brief die u neerlegde van dokter Khosro Khazai Pardis toont geenszins onomstotelijk aan dat u daadwerkelijk oprecht bekeerd bent. Overigens wordt in deze brief slechts beschreven wat in het algemeen de situatie is van Zoroasters in Iran en dat u in een 'onzekere en ongereguleerde situatie' verkeert in België, maar wordt er geen concrete melding gemaakt van uw activiteiten binnen de Zoroaster-gemeenschap in België. Aangaande het boek dat u neerlegde (*The Gathas, the sublime book of Zarathustra*) kan worden opgemerkt dat dit een publicatie betreft die in België werd uitgegeven en die door eender wie kan worden bekomen, en dat uw bezit van dit boek dus geenszins als bewijs kan gelden voor uw bekering. Wat betreft de foto's van uw zoon en het medisch document dat u neerlegde wordt opgemerkt dat hieruit niet kan worden afgeleid om welke reden uw zoon een medische behandeling onderging en deze documenten bijgevolg geen afdoende bewijs vormen voor de door u beweerde inval van juni 2016. Uw overige documenten – uw shenasnameh, rijbewijs, legerkaart, mellikaart, identiteitsbewijzen van de winkel, kopies van de shenasnameh van uw echtgenote en zoon – bevestigen slechts uw identiteit en die van uw gezin, die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent verzoekende partij dat door verwerende partij een manifeste appreciatiefout werd begaan.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. X). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Daar waar verzoekende partij betreffende de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande het al dan niet telefonisch bedreigen vanwege de Ettela'at in de maanden voorafgaand aan haar vertrek uit haar land van herkomst betoogt dat haar asielrelaas erg lang is en zij zich niet altijd alles meer kan herinneren, oordeelt de Raad evenwel dat er in redelijkheid mag van worden uitgegaan dat een dermate ingrijpende gebeurtenis die het bewijs was dat zij na een eerdere arrestatie blijvend door de Ettela'at persoonlijk werd gevisieerd en die zij bovendien op de Dienst Vreemdelingenzaken aangeeft als één van de meest centrale elementen in haar asielrelaas (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst, vraag 3.5) in het geheugen van verzoekende partij gegrift staat. Dat verzoekende partij het bestaan van deze dreigtelefoons in de maanden onmiddellijk voorafgaand aan haar vlucht bij het gehoor op het Commissariaat-generaal plots ontkent betreft dan ook een flagrante tegenstrijdigheid die het door haar voorgehouden asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnt (administratief dossier, stuk 5, p. 8).

2.2.4.1. Betreffende het niet vermelden bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van de inval die zou zijn gebeurd in het huis dat verzoekende partij met geloofsgenoten huurde werpt verzoekende partij tegen dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken erg kort is en dat zij bovendien over deze inval niet werd bevraagd.

2.2.4.2. De Raad wijst er evenwel op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk

aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De Raad stipt verder ook aan dat, ondanks het feit dat de vragenlijst, die wordt ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst). Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst, bij luik 3 vraag 5, de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen. Ook op de slotvraag of zij nog iets had toe te voegen antwoordt verzoekende partij ontkennend. Daarenboven werden haar verklaringen haar achteraf nog voorgelezen in het Farsi, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 14, p. 2). Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar niet de kans werd geboden om tijdens dit interview de essentie van haar asielrelaas – waaronder de meest directe oorzaak van haar vlucht uit haar land van herkomst, met name de inval in de geloofswoning – uiteen te zetten. Dat verzoekende partij desbetreffende niet werd ondervraagd is evident nu de interviewer op de Dienst Vreemdelingenzaken onmogelijk kan weten wat verzoekende partij is overkomen. Deze vaststellingen in acht genomen, besluit de Raad dat de argumentatie van verzoekende partij niet kan worden bijgetreden.

2.2.5.1. Betreffende de vaststelling van verwerende partij niet geïnteresseerd te zijn in het lot van haar geloofsgenoten betoogt verzoekende partij het volgende:

“Het is niet bijzonder gemakkelijk om contact te hebben met zijn land van herkomst, maar hij kan contact met zijn familie hebben.

Helaas heeft hij geen informatie om dergelijke contact te nemen, en het is daarom totaal onmogelijk om contact te hebben met zijn vrienden en geloofsgenoten.

Hij kon leren door zijn vrouw dat een van zijn vriend, S. (...), gevlucht werd naar Canada, en het CGVS verweet aan de verzoeker om geen contact met S. (...) te nemen.

Helaas heeft verzoeker geen adres, geen telefoonnummer, geen mail adres om met S. (...) contact te nemen.”

2.2.5.2. De Raad oordeelt evenwel dat verzoekende partij met voormeld betoog geen afbreuk doet aan de desbetreffende motivering van verwerende partij. Immers had zij via haar echtgenote vernomen dat S. die samen met haar het geloofshuis huurde naar Canada was gevlucht, doch informeerde verzoekende partij zich niet hoe haar echtgenote dit was te weten gekomen waardoor zij evenmin via dit kanaal S. had kunnen weten te detecteren en via hem had kunnen achterhalen hoe het de andere geloofsgenoten was vergaan. Bovendien geeft verzoekende partij zelf aan dat het *“niet zo'n grote stad is, mensen kennen elkaar. Omdat mijn vrouw iets inniger bevriend was met hen”* (administratief dossier, stuk 5, p. 7-8). Verzoekende partij duidt er derhalve zelf op dat haar echtgenote duidelijk toegang had tot de familie van S. waardoor zij zich langs deze weg had kunnen informeren over diens contactgegevens en zodoende een perfect zicht had kunnen krijgen op de ware aard van de beweerde vervolging van de geloofsgemeenschap, *quod non*.

2.2.6.1. Betreffende de beperkte activiteiten van verzoekende partij in haar land van herkomst in het kader van haar geloofsovertuiging merkt verzoekende partij op dat elke godsdienst erg persoonlijk wordt beleefd en er geen typisch schema voor de beleving van een geloof bestaat. Bovendien *“de verandering van religie is ook sterk gestraft door de overheden, en het kan leiden tot een doodstraf voor mensen”*, aldus verzoekende partij. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat zij als medewerker in een juwelenwinkel bijzonder gekend was in haar stad.

2.2.6.2. De Raad wijst erop dat voormeld betoog geen afbreuk doet aan de terechte vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij in de eerste vier jaren na haar beweerde bekering buiten het wat kaartjes uitdelen en een discussie in haar winkel geen activiteiten ontwikkelde voor het Zoroastrisme, maar wel plots tussen maart 2015 (begin 1394 in de Perzische kalender) en juli 2015 (tir 1394) wekelijks op donderdag samenkwam om over het geloof te spreken in een huis dat zij daartoe samen met andere geloofsgenoten huurde. De Raad stelt vast dat verzoekende partij inderdaad zelf aangaf bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 28 april 2017 in de jaren 1390, 1391, 1392 en 1393 nooit met geloofsgenoten te zijn samengekomen. Verzoekende partij geeft tevens aan pas in België officieel te zijn bekeerd (administratief dossier, stuk 8, p. 13). De Raad oordeelt dat deze uiterst beperkte geloofsbeleving gedurende vele jaren – met uitzondering van de beweerde beleving in de

enkele maanden voor haar vertrek uit haar land van herkomst – dient samen gelezen te worden met de uitvoerige motivering van verwerende partij waarom aan het door verzoekende partij voorgehouden asielaanvraag geen geloof kan worden gehecht, onder meer steunend op de flagrante omissie van de dreigtelefoons van de Ettela'at en de inval in het geloofshuis respectievelijk bij het Commissariaat-generaal en op de Dienst Vreemdelingenzaken en de onaannemelijkheid van het moment van de inval na langdurig in de gaten ze zijn gehouden, waardoor aan het asielaanvraag, inclusief de beweerde bekeerling tot het Zoroastrisme in Iran niet het minste geloof kan worden gehecht.

2.2.7.1. Betreffende de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij niet vaak naar plaatsen in België gaat waar aanhangers van het Zoroastrisme samen hun geloof belijden, betoogt verzoekende partij dat de prijs van een treinkaart naar Brussel veel te duur is (32 euro), dat ook niet gegarandeerd is dat zij nog met het openbaar vervoer na de bijeenkomst kan terugkeren naar het onthaalcentrum en dat zij foto's bijbracht van haar samen met andere geloofsgenoten; en verwijst zij naar een brief van Dr. Khosro Khazai Pardis, hoofd van de Europese Zoroasterstichting, van 15 augustus 2017, neergelegd ter terechtzitting, waarin wordt gesteld dat verzoekende partij weldegelijk zoroaster is en lid van voormelde stichting.

2.2.7.2. Waar verzoekende partij haar geloofsbeleving voor het Zoroastrisme in België benadrukt, oordeelt de Raad dat ingevolge het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van haar bekeerling in Iran en de hieraan gekoppelde voorgehouden problemen als gevolg van religieuze vervolging, het voorgehouden etaleren van de beleving van haar nieuwe geloofsovertuiging in België – verzoekende partij beweert pas in België officieel bekeerd te zijn (administratief dossier, stuk 8, p. 13) – duidelijk een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Het benadrukken van deze geloofsbeleving in België doet dan ook geen afbreuk aan het absoluut ongeloofwaardig bevinden van de in hoofde van verzoekende partij voorgehouden asielaanvraag. Door de Raad kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst aldaar het Zoroastrisme zal aanhangen.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, inclusief haar (oprechte) bekeerling tot het Zoroastrisme, geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat asielaanvraag teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 17 en 18), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 28 april en 14 juni 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Uit wat vooraf gaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT